

Матіас Фрер

Дзвінок прошив його свідомість, немов розпечена голка.

Йому снився мур, осяяний сонцем. Він простував за своєю тінню уздовж білої огорожі. У того муру не було ні початку, ні краю. Мур був цілим усесвітом. Гладеньким, сліпучим, байдужим...

Дзвінок прозвучав знову.

Він розплющив очі. Побачив світляні числа кварцового будильника, що стояв поруч. Дві хвилини на п'яту. Він звівся на ліктя. Помацав, щоб знайти телефон. Рука потрапила в порожнечу. Згадав, що перебуває в кімнаті для відпочинку. Понишпорив у кишенях халата і знайшов мобільника. Глянув на екрана. Номер був незнайомий. Він мовчки натиснув кнопку.

Темряву в кімнаті розітнув чийсь голос:

— Фрер?

Він не відповів.

— Ви Матіас Фрер, черговий психіатр?

Голос лунав неначе десь іздала. Знову марення. Мур, сліпуче біле сяйво, тінь...

— Так, це я, — нарешті буркнув він.

— Моє прізвище Фійон, я лікар. Чергую у кварталі Сен-Жан Бельсьє.

— Чому ви телефонуйте мені за цим номером?

— Бо мені його дали. Я часом не заважаю вам?

Очі його нарешті звикли до п'їтми. Негатоскоп. Металевий стіл. Шапка для ліків, замкнена на два оберти ключа. Кімната для відпочинку була у звичайнісінькому консультаційному кабінеті, тільки світло вимкнули. Він спав на оглядовому столі.

— Що там сталося? — буркнув він, підводячись.

— Чудернацька історія на вокзалі Сен-Жан. Опівночі сторожі знайшли там якогось чолов'ягу. Волоцюгу, що ховався в мастильні біля залізничних колій.

Лікар вочевидь нервував. Фрер знову зиркнув на будильника: п'ять по четвертій.

— Вони припровадили його до медпункту, а потім зателефонували до комісаріату на бульварі Капучинів. Поліцаї забрали його і зв'язалися зі мною. Я приїхав і оглянув його.

— Він поранений?

— Ні. Але він геть утратив пам'ять. Мене це вразило.

Фрер позіхнув.

— А він не симулює?

— Ви фахівець, то вам і судити. Та, гадаю, ні. У нього такий вигляд, наче він... десь далеко. Або, швидше, ніде.

— Мені телефонуватимуть із поліції?

— Ні, патруль із вулиці Бак уже везе його до вас.

— Красенько дякую, — зіронізував він.

— Я не жартую. Ви можете допомогти йому, я певен.

— Ви написали медичний висновок?

— Він у нього. Нехай щастить.

Чолов'яга повісив слухавку, видно було, що йому кортіло скінчити ту розмову. Матіас Фрер якусь хвилю сидів нерухомо. У вухах знай дзумкотіли короткі гудки. Ох, таки недобра видалася ця ніч! Розважатися почали ще о дев'ятій вечора. У стаціонарі новий пацієнт навалив купу в палаті, а потім нажерся власного лайна і зламав зап'ястя санітарові. За півгодини по тому в західному корпусі одна пацієнтка перерізала собі вени клаптем лінолеуму. Фрер надав їй першу допомогу і перевів до Пеллегрена.

Ліг відпочити він опівночі. Не минуло й години, як один пацієнт вирвався голий надвір і заходився сурмити у пластмасову дудку. Довелося вколоти йому три ампули седативного препарату, а потім заспокоювати всіх, кого він збурих тим концертом. Тоді ж таки хлопчину з відділення токсикології спіткав напад епілепсії. Поки Фрер прибіг туди, той неборак прикусив собі язика. З рота в нього бурхала кров. Щоб погамувати корчі, довелося тримати його вчотирьох. У тій веремії пацієнт поцупив у Фрера мобільника. Психіатр мусив зачекати, аж доки той зомліє, щоб видерти з його пальців закривавленого телефона.

Знову вклався спати він о пів на четверту. Відпочивав десь із півгодини, коли його збудив оцей дурнувятий дзвінок. *А нехай йому!*

Він сидів у п'ятні й не рухався з місця. У динаміку телефона знай дзюмили короткі гудки, пронизуючи безформний морок примарними звуками.

Він поклав телефон до кишені й підвівся. Увічю знову виринув той білий мур зі сну. Жіночий голос пробурмотів: «Feliz...» Іспанською те слово означало «щасливий». Чому іспанською? Чому це сказала жінка? У лівому оці почав шпигати звичний колючий біль, що зазвичай дошкуляв йому тоді, коли він прокидався. Він потер повіки, а потім нахилився над раковиною і напився води з крана.

Помацки дістався до дверей і відімкнув їх своїм ключем.

Він замкнувся в кімнаті — тут стояла шафка з медикаментами, а це святе.

За п'ять хвилин він уже простував лискучою алеєю, що поєднувала корпуси лікарні. Ще відучора Бордо огорнула імла. Густа, молочно-біла, незрозуміла імла. Він звів коміра дощовика, якого надів на халата. У носі лоскотало від напоєного морськими пахощами туману.

Він ішов центральною алеєю. За кілька кроків нічогосінько не було видно, та він знав довколишню місцевість і так. Присадкуваті корпуси в сірому тиньку, горбаті дахи, квадратні моріжки. Можна було б послати санітара по того пацієнта, але волів сам приймати своїх «клієнтів»...

Він пройшов через центральне дворисько, обсажене пальмами. Зазвичай ці дерева, що їх завезли з Антильських островів, викликали в нього ентузіазм. Але не цієї ночі. Холоднеча і вогкість дедалі дужче дошкуляли йому. Він підійшов до брами, махнув охоронцеві й вийшов за ворота. Поліцаї вже були там. Мигтючий ліхтар на даху їхнього авто обертався поволі й безгучно, наче маяк на краю світу.

Фрер заплющив очі. Біль за повікою зростав. Він ніколи не приділяв уваги цьому відчуттю, бо вважав його психосоматичним явищем. Цілими днями він лікував душевні хвороби, що давалися знаки й на тілі. То чом у нього мало бути інакше?

Він розплющив очі. Перший поліцай уже вилазив із авто, а за ним і якийсь цивільний. Він зрозумів, чому той лікар перелякано розмовляв телефоном. Безпам'ятний пацієнт був справжнісінький

велет. Майже два метри на зріст, понад сто тридцять кілограмів ваги. На ньому був капелюх — справжній техаський стетсон — і гостроносі шкіряні чоботи зі скошеними закаблуками. Темно-сірий плащ був аж замалий для нього. У руці він тримав пластикову торбину з логотипом Г20 і конверта з цупкого паперу, напханого адміністративними паперами.

Поліцей рушив було вперед, та Фрер перепинив його і сам підійшов до того ковбоя. З кожним кроком біль дошкуляв ще гостріше, ще дужче. Кутик його ока почав сіпатися.

— Доброго вечора, — сказав він, коли до того чолов'яги лишилося декілька метрів.

Ніякої відповіді. Чолов'яга і не поворухнувся. Його постать не виразно мріла в імлистому покотьолі від ліхтаря. Фрер зиркнув на поліцей, що тримався насторожі, поклавши долоню на кобур, і ладен був щомиті втрутитися.

— Гарзд. Можете покинути нас.

— А як щодо звіту?

— Надішліть мені завтра вранці протокола.

Поліцей кивнув, одступив і заліз в авто, що за мить розчинилося в імлі.

Чоловіки лишилися віч-на-віч, і тільки туман білів поміж ними.

— Я лікар Матіас Фрер, — озвався він нарешті. — Працюю у відділенні невідкладної допомоги в цьому шпиталі.

— Ви будете лікувати мене?

Глухий голос звучав мляво. Фрер не міг розгледіти рис його обличчя, бо їх затуляли поли стетсонівського бриля. Голова була здоровезна, як у велета з коміксів. Чималий носяра, рот як у людожера, тяжке підборіддя.

— Як ви почуваетесь?

— Треба, щоб мене вилікували.

— Ходімо зі мною?

Чолов'яга не рухався.

— Ходімо, — сказав Фрер, простягаючи руку. — Вам допоможуть.

Пацієнт несамохить позадкував. Обличчя його осяяв ліхтар. Фрер побачив те, що вже й так угадав. Обличчя дитяче й ніби непропорційне. На вигляд років п'ятдесят. З-під капелюха вибивалися пасма сивого чуба.